

Fiatal nemzedékek elrablása

– az euroatlanti bájgúnár ellenállhatatlan vonzereje

Hivatalos statisztikai becslések szerint Magyarországról 1990 és 2010 között 350 000, családalapítás előtt álló fiatal távozott az euroatlanti országokba. Legtöbben közülük még alkalmi munkából élnek, de helyzetük fokozatosan javul, igyekeznek beilleszkedni, hiszen ez az út a felkapaszkodáshoz a munkahelyen és a társadalomban. Élettársat is keresnek, elsősorban azonos nemzetiségűt, de ahogy javul a társadalmi helyzetük, úgy vélik, lehet más nemzetiségű bevándorolt is a társuk. Nagy szerencsének számít, ha a párjuk a „befogadó ország” sarja.

Minden bizonnyal euroatlanti vállalatok által megbízott számítástechnikai rablók (cyberek, hackerek) feltörték a magyarországi munkaegészségügyi nyilvántartást (adattárat – adatbankot). Ebből egymillió fiatal dolgozó egészségi állapotáról, foglalkozásáról és képességeiről szereztek meg úgyszólván minden adatot.

Megtörtént az évezred rablása egy ország, egy nép fennállásának történetében. Egy országot potenciálisan megfosztottak, kiraboltak, fejlődését a következő évtizedekre meghatározták.

Annak idején az afrikai rabszolgapiacra még nem léteztek munka- és egészségügyi kimutatók. A négereket (feketéket) megbízhatatlan módszerekkel, szemmérték segítségével válogatták (sokan meghaltak útközben). Genetikai kiválasztás/kiválasztódás történt. A gyapotföldeken csak ők bírták ki a munkát. Ma ezt az euroatlanti országok másként csinálják. A kiválasztást tudományos alpra helyezték.

Nem létezett a magyar eszmetörténetben hazugabb és nagyobb kárt okozó ideológia az úgynevezett „nyitott társadalom” CIA-féle ideológiájánál. Ez az ideológia csak arra volt jó, hogy értékeket romboljon, de képtelen volt újak létrehozására (terjesztői nem is azért gondolták ki és kínálják). Ez az álnok, hazug ideológia mindenkor megköveteli a „szabadelvű” (liberális) gazda-

ságpolitikát, amely az euroatlanti gazdasági hatalmi központok akaratának feltétlen elfogadását és teljesítését a saját célunkhoz vezető legeredményesebb útként tünteti fel.

Akármikor meg akartunk szökni a Mohácsra vezető útról, terelőutakon keresztül mindig visszaparancsoltak, visszakényszerítettek rá.

Akármikor azt mondtuk, hogy nekünk elégnek tűnik a keresztény értékek alkotta nyitottság ember és ember között, megtagadták tőlünk a szót. Ránk fogták, hogy a modernizmus ellen vagyunk. Bennünket, magyarokat, de a többi szerencsétlen volt szocialista országot is (amelyeket „tranzícióval” a tőkés gazdasági viszonyok restaurációjának „korszerűbb” útjára visszatérítettek, visszatereltek) a „nyitott társadalom” ideológiáján alapuló liberális gazdaságpolitikai gyakorlattal úgy forgattak ki a nemzedékek által felhalmozott anyagi javainkból, hogy észre sem vettük. Örömmel vállaltuk, úgy, mint amilyen operettes jókedvvel, könnyedséggel, önként masíroztunk bele az I. világháborúba. (Hiszen az úgyis egy-két hét elteltével befejeződik – gondoltuk.) Észre sem vettük, hogy szinte azonnal szétszaggattak minden társadalmi (és nem csak politikai) viszonyt, emberek közötti kapcsolatot. Csak most, megkésve kezd kitisztulni a fejünk. A múltunkból már jól ismert rendszerről fel sem tételeztük, hogy képes a társadalomra, emberre, gazdaságra és jogra vonatkozó minden ismeretet új logisztikai alapra helyezni. „Megújult.” Új eszközei lettek. A „modernizáció” olyan bilincs, amelyből csak az a bűvész fog kiszabadulni, aki évtizedekig figyelni a „nyugati tudomány” fortélyait, és végül sikerül ellesnie őket. Ez nem az a kapitalizmus, amelyet jól ismertünk, és száz évig benne is éltünk. Az brutális volt. Ez valami egészen új. „Okos”. Automatizált. Politikusaink semmit sem csináltak. Minden akaratuktól függetlenül történt. Úgy, hogy észre sem vettük, hogy az országra sza-

kadt a „mázsás” mennybolt. Adósrabszolgaságba süllyedt az egész nemzet – évtizedekre.

Rácsodálkozunk, hogy nincs modern termelőeszközünk, korszerű termékünk, piacunk, amelyen megjelenhetünk. Nincs jólét, amit ígértek, és fizetőképes kereslet. Nincs emberhez méltó keresetünk. Nincs munka, a fiatalok körében magas a munkanélküliség. Bármit teszünk, nem csökken a gazdagok és szegények közötti különbség.

Feleletet kell adnunk azokra a vádakra, amelyekkel a Nyugat illet bennünket, mármint, hogy mindez azért történt velünk, mert állítólag Magyarországon a közvélemény „a nyitott társadalom” ellen foglalt volna bármikor is állást. A magyar társadalom sokkal régebb óta nyitott társadalom, mint azt a Soros György-féle elméletek állítják. Erre predestinálta Magyarországot a sajátos gazdasági helyzete (a nemzeti jövedelmének nagyobb részét a külkereskedelemből valóította meg már a 19. század végétől kezdve).

Hihetetlen, de újból és újból feltámadnak azok a hazug elméletek, amelyek éppen az ellenkezőjét állítják, és ismét politikai kifejezést követelnek maguknak. Alaposan belegázolnak az önálló politikai akaratunkba. Valamilyen távoli gazdasági, pénzügyi és hatalmi központokból parancsolnak: engedélyeznek és tiltanak. A rendszerváltás korában kevés olyan államfő volt, aki a saját vagy az ország közvetlen anyagi érdekein túl látott volna, aki ismerte volna azokat a védőmechanizmusokat, amelyek megóvják a piacgazdaságú társadalmat a kalandoroktól, hamisítóktól, rablóktól, fosztogatóktól, szélhámosoktól, sikkasztóktól, kalmároktól. A modern polgári társadalomban a védőmechanizmus nemcsak a bíróságra, a törvényszékre korlátozódik, hanem a széles körű gazdasági ismeretekre is. A rendszerváltók csak turistaként ismerték a Nyugatot.

A politikusok csak azt tudták, mi van ma és mi lesz holnap. Nem tudtak többet Julis néninél és Jóska bácsinál, sőt ők többet tudtak a politikusoknál, mert a mindennapi életükből és a tízparancsolatból kikövetkeztették másnapi kötelességüket és teendőiket. Az igazi államfő belelát a jövőbe. Ilyen nem volt. Az emberek nem azért mennek el szavazni, és nem azért választanak maguknak képviselőt, hogy a vezető csak annyit tudjon a „dolgokról”, mint ők, hanem azért, mert biztosítani szeretnék a saját jövőjüket, és a gyer-

mekeikét is. A haladás, a jólét folyamatossága reményében választanak. Csak akkor érdemes gyermeket vállalni, ha biztosított a haladás, a szebb és jobb élet. Az emberek ezzel kapcsolatban tesznek fel kérdéseket, és igaz feleletet és nem féligazságokat várnak a politikusoktól, képviselőktől. Ha a valósággal való szembenézés elmarad – nagy a baj az országban.

Nem készítettek fel bennünket a jövőre. Most ott tartunk, hogy ugyanolyan keveset tudunk a jövőről, mint 1990-ben. Egyre világosabbá válik azonban, hogy nemcsak az anyagi javainkat vették el (amit meghagytak, elértéktelenítették, birtoklásukat értelmetlenné tették), hanem a fiataljainkat is. Nem hoznak hozzánk modern technikát, tőkét és pénzt, hanem a mi emberi erőforrásunkat dézsmálják meg. Nem tudjuk, meddig és mennyire. Veszélybe kerültek a nemzeti értékeink, hagyományaink, emlékeink ápolása, megtartása. Veszélybe került a nemzeti emlékezet.

Nyugaton nem beszélnek nyíltan, nem mondják ki, hogy az ország mondjon le az ifjú nemzedékről, a fiatalokról, mert kell nekik „az emberi tőke is”. Szó nélkül viszik. Világossá teszik azonban az ország és a családok számára, hogy mi következik a hallgatásból. Ha marad a gyereked, te fogod eltartani öregkoráig, koravén lesz. Látni fogod, hogy nem dolgozik, soha nem fogja megismerni a munkát. Az emberi nem szégyenével fogsz szembesülni: gyermeked erkölcsileg el fog zülleni, ha nem dolgozik. A nemzet, az ország tehetetlen lesz, az évtizedekig nem dolgozó sokmillió tömeget ismét rá kell majd szoktatni az ipari civilizáció fegyelmére és követelményére (a hosszú ideig tartó henyélés és naplopás után). Szülő és gyermeke csak azzal a gondolattal foglalkozik: miért is jött a világra. Ez pedig nem más, mint az élet értelmének tagadása.

Ezzel nem szabad megbékélni!

A létezésnek az értelme és értéke a közvetlen folytatásban van.

Ez nem nosztalgizálás. Ez nem a régi állami, politikai rendszer visszasírása. Azt az állampolitikát, azt a kommunista pártot – pártállamot – még a legszebb változatban sem akarja senki sem viszontlátni, sem azt, sem hozzá hasonlót. Mint mondtam, a létezés értelméről van szó. Szabad-e egyetlenegy embertől, családtól, a nemzettől elvenni a létezés értelmét, a jövőt?

Maradt a feladat, hogy felfedjük a jövőhöz vezető utat. Ez lehetetlen, ha nem fedjük fel azt, hogy a közvetlen (kommunista) múltunkban mi volt jó is, a jövő szempontjából használható és nem csak elfeledni való, eldobni való. A pártállamtól függetlenül létrejöttek és működtek olyan társadalmi intézmények és léteztek olyan erkölcsi értékek, amelyeket nem szabad veszni hagyni, hiszen a gyerekeinkhez kötődtek. A kommunista propagandától és a saját, a kommunizmust mindenkor tagadó antipropagandánktól is függetlenül kell szembenézni a közvetlen múlttal, hogy ne veszítsük el és másoknak se engedjük elrabolni ifjú nemzedékeinket.

Úgy kellene élnünk, és az lenne a nemzedékváltás igazi feladata, hogy közben lássuk, hogyan foglalja el az ifjú nemzedék kötelességtudóan és a nemzet iránt felelősségteljesen a saját helyét – hogyan megy végbe a nemzedékcseré. Mit lehet tenni akkor, amikor ez a nemzedékcseré a Nyugat tömény hazugságával találja magát szemben?

Ennek a tömény hazugságnak a következménye: a teljes magány és egyedüllét a távozó fiatalok és otthon maradt öregek számára – a nemzedékek közötti kapcsolati hálózat erőszakos szétszaggatása.

Senki se higgye, hogy a távolba csábított fiatal nem lesz magányos, évtizedek kellene ahhoz, hogy kitörjön az új haza, új környezet magányából és az önmagára utaltságából. A nemzedékek közötti kapcsolatok és segítség nélkül a családalapítás lehetőségei, illetve körülményei számára sohasem lesznek normális értékűek. Ma a családalapítás nem a legkönnyebb, a legtermészetesebb, hanem a legnehezebb úton történik, nem a legkisebb áldozatok, hanem éppen a legnehezebb, legnagyobb áldozatok és lemondás útján, rengeteg emberi, egyéni és közösségi érték elvesztésével.

Szándékosan nem beszélek sokat arról a tragikus élethelyzetről, amelybe az öregek kerültek. Mindannyian tudjuk, hogy magányosak, nyomorba süllyedtek, állandó életveszélynek vannak kitéve, tömegesen banditizmus áldozatává válnak.

Az öregek fölöslegesnek érzik magukat az életben, pedig nemcsak az a társadalom ember-telen, amely nem törődik a fiatalokkal, hanem az is, amely nem törődik az öregekkel.

Az öregek szeretnek – erejükhez képest – életük végén dolgozni és segíteni a fiataloknak, gyerekeiknek és mások gyerekeinek. Nemcsak a megfizetett, de az ingyenmunkát is szívesen vállalják és örömmel végzik. Mindenkivel jobban befeleledkeznek az életbe. Az öregkornak ezt az értelmét tagadták meg tőlük.

Már 1990-ben lehetett látni, hogy korántsem csak „agyelszívásról” van szó, hanem fiatal nemzedékek elrablásáról. Miután „bagóért” megvették az anyagi javakat, termelőeszközöket – most szükségük van a lelkekre is. Szervezetten csábították és csábítják külföldre a szakiskolák és szakmunkásképzők végzős növendékeit is a legképtelenebb, de jól hangzó ígéretekkel. Minden kell nekik: egyetemi végzettségű és szakmunkásképző is. Ez utóbbival jócskán bővült az erőszakos elvárásuk.

Nem csak a külföldre menés tömeges hisztériáját és pszichózisát hintették el. A tönkretett ipari vállalatok százai tanúskodnak arról, hogy a fenyegetésük nem volt alaptalan: sajnos, aki nem megy el külföldre, komoly gondokkal találhatja magát szemben, szülői eltartásra szorulhat, ami a fölött, munkaképes nemzedék esetében természetellenes.

Senki sem tud jobban fegyelmezni a munkálatónál. Országoknak képesek parancsot osztogatni, úgy, hogy szépen hangzó kérésnek tűnjön.

Csak bele kell nézni a szakember (és nem a bamba politikus) szemével a nyugati országok társadalmi struktúrájába és népességi korfájába, és azonnal világossá válik, hogy hova vezetett ezekben az országokban az eszeveszett, fékevesztett profithajhászás: nincs fiatalságuk. A „munkásosztálynak” (mondanák a kommunisták), a „munkavállalóknak” (mondanák a modern farizeusok) nincs kiiskolázott utánpótlása Nyugaton. Ezek az euroatlanti országok mindent elkövetnek, még láthatatlan erőszakot is alkalmaznak azért, hogy legyen szakember-utánpótlásuk minden szinten. Enélkül a modern munkaadó nem tud profitot termelni, nem tud luxuséletet élni a Bahama-szigeteken, a munkavállalónak egykoron nyugdíjat biztosítani. A nemzedéki utánpótlást hívogató, sokat ígérő szavakkal, az anyagi javak iránti természetes vágyak túlhevítésével és ébrentartásával, a szemfényvesztés és becsapás eszközeivel akarták biztosítani.

Legalkalmasabb áldozatoknak a keleti kis országok tűntek, többé nem parancsol nekik és nem „védi” őket a keleti nagytestvér. Szabad prédák.

Tudták és tudják jól, hogy az ígéretés nem elég a nemzeti szálakhoz való kötődés felszámolásához. A nehéztüzérséget is bevetették, és nap mint nap bevetik. A kis országokat, ha nem értenek a szóból, modern technika és beruházási lehetőség nélkül hagyják, majd elnézik, hogy olyan adósságcsapdába kényszerülnek, amelyből lehetetlenség kiszabadulni. Ennek a mechanizmusnak a fortélyait csak a kommunistákból és kegyvesztettekből lett politikusok nem tudják, de Nyugaton minden valamirevaló politikusnak készülő vállalkozó vagy bankár könyvből tanulja és naponta gyakorolja. Nem olyan ördögös mechanizmus ez, amelyet nem lehet megtanulni, csupán Nyugaton, a vállalkozó-pénzügyi világban kell élni, nemzedékeken keresztül, apáról fiúra kell átvenni a tapasztalatot, és újakkal kell gazdagítani a Harvard Egyetemen. Nagyon össze kell tartani, és a titkokat jól kell tudni őrizni. Aki nem így cselekszik, azt kegyetlenül megbünteti a vállalkozó osztály.

Ez történik a kis országokkal szemben, s nem tudni, mikor lesz vége! Ezenkívül, amiről már szó volt, milyen jövőt szántak nekik? Nem nyilatkoznak, hallgatnak. Talán csak nem azt várják, hogy a kis országok teljesen elnéptelenedjenek, területük kiürüljön?

A vietnámi háborúban szóhasználat volt a „Lódd le, és vegyél el tőle mindent”. Tagadhatatlan, hogy ettől a valóságtól itt, Európában (de csak itt) messze eltávolodtunk. A középkor és két világháború választ el bennünket tőle.

A nemzeti jövedelem átosztása a nyugati országok javára szofisztikált szakértelemmel (kifinomult módszerekkel) történik, tudományosan megalapozottan, alapos logisztikával. Senkit sem fognak megölni, nem lesz háború, és senki sem fogja észrevenni, hogy kifosztották az országot, családját és őt magát is.

„A munkásoknak nincs hazája” – áll Marx Károly és Engels Frigyes *A kommunista kiáltvány* c. művében. Utódaik is hangoztatták ezt, de sohasem merték alkalmazni, továbbra is nemzetállami keretekben gondolkodtak és cselekedtek. (El kell ismerni, bármennyire is célja volt, a szovjet, voltaképpen az orosz birodalom sem merete eltö-

rölni a nemzetállamokat a hozzá tartozó érdekövezetben.)

A modern nyugati politikusok és vállalkozók ilyen jelmondatot ki nem ejtenek a szájukon, de minden cselekedetük arról tanúskodik, hogy magukévá tették Marx és Engels jelszavát a gyakorlatban. A világ végére is „elzavarják” a munkavállalót, ha kell, évtizedekre – a nagy profit reményében: a jövevénynek és vendégmunkásnak mintha valóban nem lenne hazája, kezdetben úgy viszonyulnak hozzá.

A bevándorlókra és vendégmunkásokra (potenciális családalapítókra) nem vonatkozik a demokrácia. Ők akkor is félnek, ha a félelmüknek nincs oka és értelme. Leggyakrabban azonban van rá okuk. Hamar észreveszik, ha a vendégmunkás nem tud gyorsan alkalmazkodni, és nem akar asszimilálódni. Rosszabb elbánást kap, ezért, aki csak teheti, a maga részéről is sietteti a beolvadást a nagyobb bér reményében. A siettetett asszimilálásban elvesznek a gazdag emberi tulajdonságok. Azok, amelyek az emberben egy életen keresztül alakulnak ki, azok, amelyeket ki-nevelt és kiművelt a család és a szülőföld. Ilyen lelki öncsonkítással és csonkítással a vendégmunkás (potenciális családalapító) képtelen társadalmi és közösségi-társadalmi életet élni. Műszaki és szakmai tudása van, alkalmazkodott az ipari társadalom fegyelméhez, és mégis lecsupaszított egyéniség, lelkileg szegény emberré válik. A minél gyorsabb asszimilálódásra kényszerített ember félénkké, magányossá válik. Nem, vagy részben történik meg a közösségi vagy társadalmi közegben történő beilleszkedése és a befogadása.

Meg lehet számolni azokat (hisz olyan kevesen vannak), akik közéletet élnek, vagy legalább szakszervezeti mozgalomhoz kapcsolódnak, kiállnak a szervezett munkás-érdekvédelemért. Nos, éppen a közélettől való eltávolítás az, amit igényel a profithajszó. Ezek után majd értelmet kapnak a következő szám adatok és tények:

1. A valamikori szocialista országokban ma kétszer annyian halnak meg, mint amennyien születnek. Ugyanakkor a nyugati országok – a többi között a családalapító korcsoportok elcsábításának és elrablásának köszönhetően – jelentősen javították a születési ezreléket.

2. A volt szocialista országok népessége 1990 és 2010 között 22 millióval csökkent, az

euroatlanti országoké 41 millióval nőtt. A volt szocialista országok elvesztették népességük 10–20 százalékát.

Ez jól látható a következő, 1. számú táblázatból:

Az európai országok népességének alakulása 1991 és 2011 között

Ország	Összes népesség 1991	Összes népesség 2011	Természetes szaporodás 1991–2011	Az elvándorlás-bevándorlás mérete 1991–2011	Az ország összes népességének növekedése vagy csökkenése
Volt szocialista országok:					
Albánia	3 273 000	2 800 000	688 000	– 1 008 000	– 320 000
Fehéroroszország	10 189 000	9 473 000
Bosznia-Hercegovina	4 509 000	3 841 000
Bulgária	8 718 000	7 348 000	– 796 000	– 488 000	– 1 284 000
Horvátország	4 777 000	4 283 000	– 123 000	– 353 000	– 476 000
Csehország	10 333 000	10 496 000
Észtország	1 569 000	1 327 000
Macedónia	1 882 000	2 059 000
Magyarország	10 374 000	9 972 000
Koszovó és Metohija	1 929 000	1 796 000	664 000	– 797 000	– 133 000
Lettország	2 663 000	2 060 000	– 224 000	– 352 000	– 576 000
Litvánia	3 698 000	3 028 000
Moldávia	4 362 000	3 560 000
Crna Gora	589 000	621 000
Lengyelország	38 111 000	38 534 000	727 000	– 434 000	293 000
Románia	23 202 000	20 148 000	– 610 000	– 2 454 000	– 3 064 000
Oroszország	147 969 000	142 956 000	– 12 564 000	7 130 000	– 5 434 000
Szerbia	7 819 000	7 234 000	– 482 000	– 158 000	– 640 000
Szlovénia	5 299 000	5 398 000	9000	41 000	50 000
Ukrajna	51 628 000	45 526 000
Tőkés (előzőleg már piacgazdaságú) országok:					
Ausztria	7 678 000	8 320 000	93 0000	573 000	665 000
Belgium	9 967 000	11 048 000
Ciprus	580 000	851 000
Dánia	5 141 000	5 571 000
Finnország	4 986 000	5 388 000

Franciaország	56 709 000	61 224 000	4 850 000	3 107 000	7 957 000
Németország az NDK nélkül	63 202 000	81 798 000
Görögország	10 157 000	11 123 000	60 000	499 000	559 000
Izland	255 000	319 000
Írország	3 514 000	4 577 000
Olaszország	56 719 000	59 379 000	- 335 000	3 734 000	4 069 000
Luxemburg	382 000	518 000
Málta	354 000	416 000
Hollandia	14 952 000	16 693 000
Norvégia	4 241 000	4 953 000	330 000	361 000	691 000
Portugália	9 983 000	10 558 000
Spanyolország	38 850 000	46 743 000	1 268 000	6 459 000	7 727 000
Svédország	8 559 000	9 449 000
Svájc	6 716 000	7 912 000	348 000	804 000	1 152 000
Nagy-Britannia	57 248 000	63 259 000

Forrás: Goran Penev demográfus kutatásai a belgrádi Társadalomtudományok Intézete Népelemzési Intézetében és hivatalos népszámlálási adatok, a Politika napilapban 2015. február 15-én és 2015. február 23-án megjelent adatok (általam egy táblázatba rendezése).

Jelmagyarázat: ... = Egyes európai országok esetében a természetes szaporulatról és az elvándorlás-bevándorlásról szóló adatokkal nem rendelkezem.

Megjegyzés: Egyes esetekben a természetes szaporodásról és az elvándorlás-bevándorlásról közölt számok összege nem egyenlő az ország népességének a csökkenését/növekedését mutató számadattal. Megtörténhet, hogy ez az eltérés abból fakad, hogy az utóbbiba még egy év részadatait is beleszámították.

Magyarország esetében azért nem látszik ez a csökkenés, illetve népességfogyatkozás, mert a trianoni utódállamokból szivárog az anyaország felé a magyar népesség. Az utódállamokban a magyarokat elnyomják és kizsákmányolják, ez elől menekülnek Magyarországra.

Viszont a magyarországi magyarok (a fiatal korcsoportból valók) jelen vannak Nyugaton.

Londont akár tekintélyes magyar városnak is lehetne nevezni!

3. A családalapító nemzedék jelentős részének a gyermekei az euroatlanti országokban születnek meg. A gyermekek ott születnek meg, ahol az új munkáltató akarja, ahová munkára küldi a szülőket. Egyik helyen dolgozik a feleség – az anya –, másik helyen a férj – az apa –, harmadik helyen van a gyermekük, negyedik helyiségben laknak és találkoznak. Az ilyen valóságban a munkavállalóban eltűnik az ember.

Ez nem „mese”, hanem tömegesen megélt valóság.

Ez alatt az idő alatt a tulajdonos fél évig, teljes évig a Bahamákon tartózkodik – üdül.

4. Számos euroatlanti ország 100-200 év után sem volt képes rendezni a népesedési problémát. Köszönhetően azonban annak, hogy megszorította a családalapító nemzedék jelentős részét Keletről bevándoroltakkal, megállította a népességcsökkenést és előregedést.

5. A családalapító nemzedék elrablása következtében a volt szocialista országokban 1990 és 2010 között 30 (harminc) millió gyerekek kevesebb született (79 millió helyett 49 millió).

Ez jól látható a 2. táblázatból:

Európa országainak népessége nagy korcsoportok szerint – ezekben

	Év	Összesen	0–14 éves korosztály	15–65 éves korosztály	65 éves és idősebb korosztály
Volt szocialista országok	1990	345 820	79 732	229 302	36 786
	2010	324 317	49 036	233 090	46 272
Tőkés (piacgazdaságú) országok	1990	377 004	68 526	253 120	55 358
	2010	418 287	64 932	271 852	74 620

Forrás: Az ENSZ statisztikai évkönyve, ismeretve a Politika napilap 2015. február 9-ei számában, általam táblázatba rendezve.

Megjegyzés: A korcsoportokra vonatkozó számadatok összege nem feltétlenül egyezik az összes népességre vonatkozó adattal.

Az euroatlanti, hatalmas gazdasági erejű nyugati országoknak sikerült a gyermekszám csökkenését leállítani vagy lassítani: az előző, katasztrofális állapotot egytizedére visszaszorítaniuk.

6. A kommunista pártok zsákutcába vezettek országokat, államokat, népeket és nemzeteket. Nem tudom azonban, hogy ebben mennyire játszott közre a Nyugat, mennyire akarta ezt a zsákutcát, ezt a történelmi tévedést. Ennek a rendszernek sokkal előbb meg kellett volna buknia, mert nagy belső ellentmondásokkal küszködött, amelyeket képtelen volt megoldani, és mégis túlélte magát a rendszer. A rohadt almának már le kellett volna pottyannia a fáról, mégis fennmaradt. Legalább egy évtizeddel túlélte magát. Az biztos, hogy a Nyugatnak ebben van szerepe, nem kicsi, nagy!

Sok rossz volt az egykori szocialista országokban az emberi jogok területén. A gazdasági életet is szakértelem nélkül irányították. A szabadságot és a demokráciát nem a szocialista országokban találták fel. Önkény és pártállami diktatúra jellemezte őket. El kell ismerni azonban, hogy ezekben az országokban sem lehetett leállítani, megszüntetni a társadalom öntörvényű mozgását, erre még egy pártállam sem képes.

A pártállam nem mindenben fordult és fordulhatott a társadalom belsejében természetesen működő erők ellen. A pártállam akarva-akaratlanul a társadalom számos érdekeivel azonos

érdekeket hangoztatott, és segítette megvalósulásukat. Igaz, kommunista színeket és nevelést biztosított hozzájuk. Számos olyan állami intézményt hozott létre és intézkedést fogantatosított, amely még így is összhangban volt a társadalom alapvető érdekeivel.

Tagadhatatlan, hogy a volt szocialista országokban nagyon sok gyermekbarát, családalapítást segítő intézményt hoztak létre és intézkedést fogantatosítottak. (Az más dolog, hogy ahogy csökkent a volt szocialista országok gazdasági lendülete és ereje a tőkés országokkal folytatott versenyben, úgy ürült ki ezeknek az intézményeknek a tartalma, és erőtlenedett el az intézkedések hatóereje.)

A volt szocialista országokban, hála istennek, a családot semmilyen „kommuna” nem tudta helyettesíteni. Nem lehet tagadni, hogy ez a rendszer igen széles gyermektámogató intézményhálózatot hozott létre. A szülők biztos munkahelytel rendelkeztek, munkahelyükön gyermekbarát támogatást kaptak, a családban mindenki ingyenes egészségvédelemben részesült, ingyenes vagy olcsó volt a bölcsődei és az óvodai ellátás, stb. A gyermekes, különösen a sokgyermekes szülők sok kedvezményben részesültek. Ezekkel az intézkedésekkel a volt szocialista országok nem kis mértékben hatottak az euroatlanti nagyon gazdag országokra is, és kényszerpályára kényszerítették őket ezzel a kihívással.

Ha nem indult volna be a nyugati és a keleti blokk közötti kegyetlen fegyverkezési verseny és gyűlölködő szembenállás, akkor ez a szociális, családtámogató rendszer egészen biztos nem omlott volna össze ilyen gyorsan. Tovább lehetett volna fejleszteni a szociális hálóval ellátott piacgazdasági országokban is, hiszen ez a szociális

intézményhálózat az emberiség vívmányának tekinthető. A volt szocialista országoknak ezt a történelmi szerepét nem lehet letagadni, hiszen, mint az most látható, éppen ebből profitál a Nyugat.

Az évtizedekig tartó hidegháborús légkör értelmetlenné tette és elértéktelenítette, majd megfelezte a házasságok számát (a tartós párkapcsolatok értelmét tagadta meg). Helyet adott a válás és gyermektelenség kultuszának. Tagadhatatlan, hogy ezért elsősorban az euroatlanti országok a felelősek. A volt szocialista országokban az ilyen jelenségeknek nem volt hagyománya. Rövid idő alatt azonban ezekbe is behatolt és rombolt a tömegkultúra és tömegtársadalom kultusza.

7. A férfinépesség emigrációja (a nemek közötti egyensúly megbomlása) természetesen csökkentette a női népesség termékenységét: a gyermekvállalás elmaradt, vagy a 30. életév utáni időszakra tevődött át, elodázódott. A 30 év feletti nők és férfiak körében már gyakoribb azonban a meddőség (így rendezte a természet), sőt az évek gyarapodásával egyre általánosabbá válik, másrészt az ember társadalmi természete az évek számával úgy változik, hogy szélesedik társadalmi érdeklődése, a viszonyok hálózata, kötelezettségeinek a száma, ami azt eredményezi, hogy a házaspár gyakran csak egy gyermeket vállal.

Lásd a 3. táblázatot:

Teljes termékenységi arányszám – egy (szülőképes korú) nőre eső átlagos gyermekszám

Ország	1991	2011
Koszovó és Metohija	3,52	2,46
Albánia	2,83	1,65
Crna Gora	2,05	1,65
Oroszország	1,75	1,58
Szlovénia	1,42	1,56
Bulgária	1,66	1,51
Macedónia	2,07	1,46
Szerbia	1,73	1,40
Horvátország	1,55	1,40
Magyarország	1,88	1,23
Írország	2,08	2,05
Franciaország	1,77	2,00
Nagy-Britannia	1,82	1,96
Finnország	1,79	1,83
Belgium	1,66	1,81
Hollandia	1,61	1,76
Görögország	1,38	1,42
Olaszország	1,31	1,40
Spanyolország	1,33	1,36
Németország (a volt NDK-val együtt)	1,33	1,36

Forrás: Az ENSZ statisztikai évkönyvéből, ill. a *Politika napilap* 2015. február 9-ei számából.

8. Magyarországon a teljes termékenységi arányszám 1,88-ról 1,23-ra csökkent 10 év alatt. Egészen biztos, hogy nem így volna, ha a gyerekek egy része nem Londonban, Berlinben, Párizsban stb. született volna meg, hanem Magyarországon. Így azonban már az említett városok is tekintélyes magyar lakosságú városoknak tekinthetők.

9. A volt szocialista országokban mindenki számára ingyenes volt az egészségvédelem és gyógykezelés. Ennek köszönhetően akkor megnőtt az átlagos élettartam. Most, hogy az egészségügyben még az orvosságos dobozért is fizetni kell, állandóan rövidül. A méregdrága orvosságokat az idősek a nyugdíjuktól nem tudják megfizetni.

Ezzel szemben a nyugati országokban az átlagos élettartam éppen most, hogy „megbukott a kommunizmus”, megugrott, s ma ezekben az országokban 10–15 évvel tovább élnek, mint az elszegényített, kifosztott volt szocialista országokban. Ráadásul ezekben az egészségügyi személyzet is elmenőben van Nyugatra, várható, hogy a népesség egészségügyi helyzete tovább romlik, és ezért az átlagos élettartam is rövidülni fog.

10. Már most az tapasztalható, és jól látható, hogy szinte valamennyi volt szocialista országban félországnyi területek kiürültek. Ki lesz az új lakó? Ki lakja majd be ezeket az országokat?

Mi a célja a Nyugatnak azzal a politikával, amely éppen ezt eredményezi? Kit szeretne, akarna beengedni ezekbe az üres térségekbe?

A magyarok Magyarországot meg akarják a magyaroknak őrizni, magyar jellegét meg akarják őrizni, még akkor is, ha idegenek kopogtatnak a határon!

A magyaroknak nagyon rossz tapasztalataik vannak a történelemből a bevándorlásokat ille-

tően. Magyarországra sok ilyen nép szinte „lát-hatatlanul” és akadálytalanul szivárgott be úgy, hogy később az ország területének kétharmada odaveszett, az utódállamok része lett. A magyarok egy ilyen bevándorlást nem fognak megengedni, még akkor sem, ha annak az ára az európai uniós tagság. Kiáltsanak a magyarokra kígyót-békát, az ország elvesztésébe nem fognak beleegyezni.

A magyarok Magyarországot a következő millenniumban is magyarként akarják belakni. A magyarok 500 éven keresztül menekültek üldözőik elől a mongol és közép-ázsiai pusztákon keresztül, állandóan Nyugat felé, hogy megőrizték nemzetiségi és törzsi egységüket. A magyarok megmaradása mindig hajszálon múlt. Nem elég azt szajkózni, hogy mindenki vállaljon gyereket, lehetőleg több gyereket. Mit kell tenni azért, hogy az euroatlanti országok ne rabolják el az ifjú nemzedéket? Mi a teendő? Sok van: az is biztos, hogy ezek közül mindig ott kell lennie az erős nemzettudat ápolásának, a különállóság tudatának. Enélkül nem lehet belekezdeni a többi teendőbe. Csak az marad meg, aki tiszteli elődei áldozatvállalását, a ráhagyott örökség értékét becsüli, megőrzi és gazdagítja. Magyarként kell akarni élni Európában. Ellent kell állni azoknak, akik vissza akarnak terelni bennünket kerülő- és terelőutakon a mohácsi mezőre, amelyen ez alkalommal euroatlanti hadsereg gyülekezik. Ami pedig a „nyitott társadalmat illeti”, számunkra 1000 év nyitottságot jelent a kereszténység felvétele és a keresztény értékek tisztelete. A keresztény értékek megtartása és a hozzájuk való ragaszkodás szabadabbá tesz bennünket bármelyik és bármilyen vigyorgó, álnok euroatlanti munkáltató és hazai bérence szándékánál.